

GỞI TRUNG HẬU

Trèo lên cây dừa năm xưa ngày trở về con phố
Bài thơ “Giấc Đá” đăng Tuổi Ngọc hiền khô như nhịp banh bóng rổ sân trường
Có chiều nao qua sông ở Phước Tuy thẳng nào nước ngập đầu gần chết
Lại sống! Móc vội cái ba lô ngồi với đại đội bên đường chờ lệnh lạc nhào vô

Phước Tuy ở sau lưng đêm qua pháo giặc càn nát bét
Mình có “tan hàng” thì cũng “cố gắng” hô vang
Vài năm trước tao mày tóc húi cua học tàng tàng nào biết đạn bom vang
Vài năm sau áo nguy trang lợi “mút mùa lệ thủy”

Khi bỏ học vào đời mang thẻ bài có thẳng nào đoán ra được ngày đi Mỹ
Vớ bao mìn claymore mang gạo sậy, ve dầu Nhị Thiên Đường
Có thẳng nào đoán ra lần cuối tang thương
Khi lợi gần đủ vùng chân không còn đất

Anh gửi niềm tin nơi cụm sim rừng Gò Dài xa lắc
Ngồi dưới poncho nghe mưa hiu hắt Trường Sơn
Thẳng nào không buồn nhớ ngày đi học
Tấp bặt mạng, sống trở về, tháng lương nhậu xỉn mà thương...

Có gì mà gửi cho đời chút hương
Mày gửi cho ai thơ tình buồn thả từ đèo Hải Vân xuống biển
Cũng may đời còn thương đất giấu mìn chân chưa lần vướng
Tao mày chưa đến nỗi trở về bại tướng cụt chân trong buổi chiều đất nước tang thương

Hai mươi năm sau nghe lại tiếng mày trên điện thoại, tha phương
Nhận rõ không, giấy bút đâu ghi địa chỉ
Toạ độ hôm nay là những thành phố Mỹ
Chi chít trên bản đồ đại pháo bắn hụt hơi

Thằng lính thân thương ơi
Tao là “Mê-Lui” số quân 75/210748...
Chứng Chỉ Tại Ngũ vàng vàng còn dấu đóng Việt Nam
Có nhận ra không, về hú một tiếng vang
Như tiếng lựu đạn của mày xưa nổ trận đầu trên tàn hoang Quảng Trị

Kỳ lạ quá sao tao mày ở Mỹ?